

L'arribada a Vancouver

Per Nuri Freixes Comas
Capítol 1

Sobrevolem unes extenses planúries blanques que no s'acabaven amb la mirada. Cap taca no es distingeix. Només petites clivelles esberlen aquell tapís. Deu ser Groenlandia o potser un tros de la nova província canadenc dels esquimals, Nunavut. Les sobrevolem molta estona, hores diria fins que les clivelles es fan esquerdes i després rius que solquen les neus permanents. A l'horitzó no es pot pas distingir si son els núvols que besen la terra o es la neu que cansada de tant d'hivern es fon cercant la calidesa de les planes assolaiades cobertes de bedolls morts de fred, secs. Potser esperen la primavera que més cap el sud ja els vesteix d'un verd brillant que esdevé intens i frondós a mida que la barrera de muntanyes, s'esllangueix sinuosa cap al Pacífic per acollia majestuosa Vancouver amb els seus braços esfilagarsats.

A Vancouver, la meua primera ciutat d'aigua, aquell dia la protegia una vel de nuvolades que ens deixaven endevinar la seva bellesa seductora. Vam baixar de l'avió i recorreguent primer els finguers i després els passadissos inacabables, vam arribar a un immens vestíbul lluminós, adornat amb talls de plantes frondoses que animaven l'espera de les llargues, ordenades i tranquil·les cues de serp que s'anaven conformant a mida que les escales mecàniques ens abocaven a la gran sala on les cabines de la policia de duanes cribava i conclouia l'espectacle.

Una noia jove es va quedar fixada observant el meu passaport

--El seu bitllet, si us plau—em va dir mentre demanava l'ajuda d'una companya més entrada en anys.

Les mirava sense entendre res del que deien. Van dirigir-se amb el meu bitllet i el passaport a una cabina més reculada, fent-me senyals perquè les seguís. Era estrany, no ho havien fet amb ningú més durant tota l'estona que jo m'havia observat la parsimònia d'aquella gent.

--Aquest bitllet és només d'anada— em va dir una que parlava francès. No hi a vol de tornada i sense això no pot entrar al país.

Li costava d'entendre que jo entrava al Canadà per Vancouver, però que tenia la intenció de sortir-ne per Toronto i que per tant el bitllet de tornada era des d'aquella ciutat. Vaig haver d'ensenyar-li el bitllet i explicar-li que em passaria dos mesos trepitjant el seu país, travessant-lo amb tren, amb bus, o amb el que fós. Al final va semblar que ho entenia i, amb un somriure em va tornar els documents i em va deixar entrar sense cap més problema.

Després venia el ritual d'anar mirant els cartells que dibuixaven maletes, escrivien "èxit" i "not to declare", i procurant no despistar-se, seguint algun que altre passatger que aparentment sembla que sap on va, fins que la cinta transportadora del Frankfurt Vancouver escup la maleta que cada cop que volo dubto de recuperar puntualment.

L'aeroport està a uns quants quilòmetres lluny del centre de la ciutat i em disposava a utilitzar l'autobús. Però en quina parada em calia situar-me de les moltes que hi havia. Miro horaris, rutes, hotels, preus... Per fi em decideixo a treure un tiquet pel "centre town"; en algun lloc em portarà. Li dic al conductor el nom de l'hotel. No m'entén. Li repeteixo intentant eixamplar la mandíbula perquè l'entonació li resulti més familiar i em fa que sí amb el cap. M'assec ben a prop seu, amb l'esperança que quan ens hi atansem m'avisí. El bus roda per ponts que uneixen illes entre braços de mar vorejats per passejos, i enfila una llargaavinguda que desemboca a Gramm.

L'arribada a Vancouver

Per Nuri Freixes Comas

Capítol 1

False Creek

El nom em sona, és el centre i per tant el meu hotel per dos dies ha de ser a prop. El conductor no em diu res, però a l'esquerra damunt d'un edifici distingeixo el nom de l'hotel. Em fa estrany, el carrer es llarg, amb locals que semblen bars, pubs, amb cartells de neó i amb gent jove amb rastres i pantalons de cuir. Torno a mirar el nom de l'hotel i sí realment és l'hotel que busco. Baixo de l'autobús pensant que potser hi ha un altre hotel que es diu igual en un altre entorn més atractiu. Però no, l'hotel és el que té que ser, un quatre estrelles al mateix centre de Vancouver. Al davant algun descampat amb grups de joves amb litrones i cotxes destortalats fent companyia a edificis destortalats. Es mitja tarda i comença a vesprejar quan, arrossegant la maleta de rodes em dirigeixo per una vorera esquerdada cap a l'hotel. Ajaguda al llit decideixo que només m'hi quedaré els dos dies a Vancouver. És una ciutat de 1.700.000 habitants, encara que no els he vist per enlloc i potser la tenia idealitzat per les informacions turístiques.

Només despertar-me l'endemà, decideixo buscar una ruta a seguir cap al nord, a Prince George, en tren. L'estació d'on surt aquest trajecte està cap al nord de la ciutat. Agafo el ferry perquè és el camí més dret per arribar-hi. Em desembarco no sé pas a on, però seguint el mapa i caminant més d'una hora faig cap a un polígon darrere del que s'intueix una petita estació. No s'hi veu ningú, només horaris i pòsters de màquines de tren de vapor precioses, circulant per uns paratges frondosos. Això és el que busco. Però només funciona dos dies a la setmana, excepte a l'hivern quan les estacions d'esquí de Whistler estan obertes. Tot fa olor a un tren exclusivament turístic i car.

L'arribada a Vancouver

Per Nuri Freixes Comas

Capítol 1

Vancouver des l'illa de Granville

No és el que jo vull. Descanso una estona en un pedrís de l'andana. Segueix sense apareixer ningú. Tinc set i ni una miserable màquina de begudes. Començo a caminar entremig de les naus del polígon, busco una parada d'autobús, taxis, res. He de desfer el camí fet. Segueixo a algú que sembla que sap on va i em porta fins a una parada d'autobús. L'agafo, però no sé on he de baixar. Quan veig que es dirigeix cap a la muntanya en lloc d'anar cap al mar baixo a la propera parada i torno a caminar entre mig de cases i carrers solitaris fins que faig cap al port. El cel d'un blau intens està lleugerament ennuvolat damunt de Vancouver que es veu esplendorosa a l'altra vora de la Badia. L'edifici de l'Opera fent de veles blanques de formigó, la Torre de la televisió, els edificis modernistes que tenen els peus a l'aigua, els ferrys que van i venen deixant un rastre blanc que s'aixampla per tota la riba... Vancouver se m'ofereix vital i dolça. I em crida.

Vancouver des de la vora Nord